

STROMY - 1.časť

Spýtala som sa na stromy ako bytosti. Na ich pocity, vzájomné vzťahy, ale aj na vzťahy medzi stromami a ľuďmi, na ich pradávnu Múdrost' a prastaré Poznania, na prepojenie medzi stromami a Matkou Zemou.

Prišiel priesvitný výťah zo skla, ktorý nemal klasickú dlážku ani strechu. Dlážka bola drevená, ale nie sú to klasické drevené dosky, ktoré vytvoríme, keď sa strom vypíli. Dlážka výťahu je tvorená konármi stromu, ktoré nepichajú, aj keď sú tenké. Oni vytvárajú korunu stromu a ako dlážka výťahu sú kompaktné.

Vstúpila som do výťahu a začala som cítiť v srdci nesmierne teplo. To teplo vstupuje do môjho srdca a pulzuje ako vlny. Teplo prichádza ako keby vo vlnách. Súčasťou koruny stromu, ktorá tvorí dlážku výťahu, sú liany a môžem sa spustiť po nich dole, ale aj vyvieť hore k nebu. Rovnako liany držia aj sklenenú kabínu výťahu. Je jedno, ktorým smerom sa vyberiem.

Otázka: Spýtaj sa stromu kam máš ísť?

Odpoveď: Najprv sa mám len posadiť do koruny stromu. Tak som sa tam usadila.

Otázka: Čo cítiš?

Odpoveď: Cítim sa bezpečne. To teplo do môjho srdca prichádza stále. Nerozumiem, prečo som si vytvorila tie sklenené steny? Vôbec ich nepotrebujem, stačí mi ten strom. Už na začiatku mi prišla myšlienka, že nepotrebujem žiadny výťah, že mi stačí ten strom.

Otázka: Prečo sa teda vytvorili tie sklenené steny?

Odpoveď: Oni nás oddeľujú. Na začiatku mi hneď prišlo, že nepotrebujem výťah, že stačí len ten strom. Len ty si povedala, že má prísť výťah. Ľudská predstavivosť je tak silná, že som si vytvorila výťah, ale on nie je potrebný. Ale aj tak sa vytvoril. Je tam viacero vecí, viacero rovín, ktoré sú nám týmto ukázané. Ukazuje nám to jednak to, ako je sila našich myšlienok silná. Ak naozaj poslúchneme našu myšlienku a vytvárame to, čo si v myšlienkach myslíme, zhmotníme to SLOVAMI. Ale zároveň ako keby, bolo dovolené, aby tento výťah prišiel, aby sme videli ako si tú oddelenosť vytvárame. Lebo keby existovala v nás stále prvotná prepojenosť a prvotná Viera, tak by mi stačilo, že by prišiel strom a položila by som sa do jeho koruny. Nepotrebovala by som tam žiaden výťah. Čiže cez neho (*výťah*) je mi ukázané, ako slovami, to čo vytvoríme v svojich myšlienkach rýchlo zhmotníme, ale aj ako sami seba oddeľujeme a strácame prepojenosť.

Symbol skleneného výťahu je ten, že obal, ktorý si vytvoríme, je priesvitný a my cez neho všetko vidíme, ale necítíme a nepočujeme. Lebo keď sa v tom obale, ktorý vytvoríme zabalíme, môžeme sa na ten svet, ktorý vytvárame pozerat', ale nedokážeme vnímať, cítiť a počuť. To je to, čo sme si ako ľudské bytosti vytvorili k stromom. Vytvorili sme si obal.

Preto to, čo k nám stromy vysielajú, nedokáže vstúpiť do našich srdc, lebo sme si vytvorili obal, ktorý je síce priesvitný, ale nič k nám nepustí.

To je to, čo sa stalo medzi ľuďmi a stromami.

Vy ani nepočujete, čo vám hovoria, ani necítite to, čo k vám vysielajú. Nie je to preto, že by to chceli stromy, ale preto, že sme to chceli my – ľudia. My sme si vytvorili tento obal. To je ten symbol výťahu – ten obal a je presne okolo nás, ako ten výťah. Má steny okolo nás, nemá vrch a nemá spodok.

Preto sa dokážeme spojiť so Stvoriteľom a dokážeme sa spojiť cez nohy s Matkou Zemou, ale cez ten obal, ktorý nás obopína sa nedokážeme spojiť s bytosťami, ktoré žijú na Matke Zemi. Či už sú to stromy, alebo zvieratá, ale aj iné bytosti prírody, ktoré na Matke Zemi žijú. Ak sa nám podarí tento obal v teple Lásky, ktorá žiari z našich srdc rozpustiť, tak až vtedy tieto bytosti

začínáme vnímať ako bytosti, ktoré majú rovnaký dar života ako my sami, a ktoré sú vo vzťahu k nám ROVNOCENNÉ. Až keď prijmeme Poznanie, že sú to Rovnocenné bytosti a my nie sme vo vzťahu k týmto bytostiam žiadnym spôsobom nadradení, tak sa opäť môžeme začať učiť s nimi komunikovať, rozprávať sa s nimi, vnímať to, čo k nám hovoria, pretože oni sa s nami rozprávajú cez naše srdce. Tým, že dokážeme prijímať energiu, ktorú vysielaajú do našich srdiec, tak sa postupne učíme reč, ktorou s nami komunikujú a postupne sa opäť učíme s nimi rozprávať.

Ľudské bytosti, ktoré vnímajú svoj pocit nadradenosti vo vzťahu k ostatným bytostiam žijúcim na Matke Zemi, majú okolo seba vytvorený tento priesvitný obal, cez ktorý tieto bytosti vidia, vnímajú ich, ale nič necítia a nedokážu počuť to, čo im tieto bytosti hovoria. Je to práve nadradenosť ľudských bytostí, ktorá tento priesvitný obal vytvára. Ak sa stratí nadradenosť ľudských bytostí, ak ju dokážu vo svojich srdciach s Láskou rozpustiť, a uvedomia si hlboko vo svojom srdci, vo svojej mysli a vo svojom vedomí, že všetky bytosti bez rozdielu, ktoré žijú na Matke Zemi sú si navzájom Rovnocenné, tak opäť môžu začať komunikovať s týmito bytosťami, môžu sa začať učiť spoločnú reč. Pretože táto spoločná reč sa tvorí a vytvára na úrovni srdca. Je potrebné, aby táto cesta k srdciam ľudských bytostí bola voľná. Preto tak veľmi málo z vás ľudských bytostí, sa dokáže rozprávať so stromami, kameňmi, zvieratami, vodou, kvetmi, hlinou, či bytosťami prírody, vílami, elfami, drakmi, jednorožcami, škriatkami.

A to, že to nedokážete, spôsobuje práve vaša nesmierna pýcha a nadradenosť nad ostatnými bytosťami žijúcimi na Matke Zemi.

Vytvárate kruh, začarovaný kruh, v ktorom sa pohybujete, lebo si myslíte, že ste pánmi života na Matke Zemi. Prisvojujete si právo rozhodovať o živote a smrti druhých bytostí žijúcich na Matke Zemi. Pritom ste úplne slepí a nevidíte, že ste úplne závislí od života týchto bytostí na Matke Zemi. Ste s nimi bytosťne prepojení a ste nesmiernym spôsobom závislí od toho, aby oni mohli spolu s Vami na Matke Zemi žiť.

Táto prepojenosť a previazanosť na Matke Zemi bola vytvorená dôkladne a dômyselne. Bol to zámer, pretože táto prepojenosť prináša hlbokú vzájomnú Úctu.

Tým, že sa stratila Rovnocennosť a vo svojej pýche ste vytvorili nadradenosť, stratili ste túto hlbokú Úctu k prejavom života na Matke Zemi. A Život je nesmierne rôznorodý.

Má mnoho foriem, prejavov a VY vo svojej nadradenosti a tým, že ste si vytvorili tento priesvitný obal okolo seba, tieto nekonečné prejavy Života na Matke Zemi nevnímate, nepočujete, necítite a nevidíte.

Stromy túto hlbokú Úctu k Životu cítia. Vnímajú ju. Preto sa tak veľmi snažia, všade tam, kde je to len trošku možné sa zakoreniť a opäť rásť. Poznajú svoju úlohu a uvedomujú si, že ich základnou úlohou, nezameniteľnou a najdôležitejšou je vytvárať dostatok kyslíka na to, aby tu – na Matke Zemi, mohli ľudské bytosti žiť.

Aj tam, kde ste VY ako ľudské bytosti stromy zničili tým, že ste ich vyrúbali, vypílili alebo vypálili sa opäť snažia zakoreniť sa, aby mohli znovu vyrásť. Samozrejme na týchto miestach, kde ste svojou činnosťou zmenili podmienky, lebo sa zmenilo zloženie pôdy, zmenila sa kvalita pôdy, zmenila sa kvalita vôd, ktoré tým územím tiekli, napríklad tým, že ste z týchto miest vodu odvedli a tak sa toto územie stalo suchším, tak sa stromy snažia, aby tu rástli iné druhy stromov ako predtým. Je to ich základná snaha, najzákladnejšia vlastnosť. Plnia tak dohodu, ktorú uzatvorili aj s vami ľudskými bytosťami. Preto sa snažia zakoreniť a naspäť zalesniť všetky územia, z ktorých ste stromy odstránili. Samozrejme na tieto územia prichádzajú nové druhy stromov, ktoré dokážu lepšie rásť v týchto nových podmienkach, ktoré ste VY – ľudské bytosti - na týchto územiach vytvorili, pretože ste to boli VY – ľudské bytosti - kto zmenil podmienky pre život stromov na danom území.

Teraz si všimnite, že VY – ako ľudské bytosti tieto nové druhy stromov, ktoré sa snažia naplniť svoju najzákladnejšiu povinnosť, vnímate ako invazívne, škodlivé druhy stromov a preto ich opätovne na týchto miestach ničíte, snažíte sa ich odstrániť, vnímate ich ako škodcov a pritom oni v spolupráci s Matkou Zemou najlepšie vedia posúdiť aké druhy stromov majú na týchto miestach rásť.

Deje sa tak preto, že Vy - ako ľudské bytosti cez ten svoj priesvitný obal necítite a nepočujete, čo vám stromy hovoria. Nevnímate, že ste sami svojou činnosťou zmenili podmienky na danom mieste, že pôvodné druhy stromov tu už nemôžu žiť a preto je potrebné, aby prišli nové druhy stromov, ale ktoré VY vo svojej zaslepenosti a hluchote neprijímate.

Cítila som nesmierne veľkú bolesť, ktorá ku mne prišla, pohltila celé moje telo, v očiach som cítila slzy a nasledujúce slová som povedala len tichým šepotom.

To vytvára nesmiernu bolesť stromom. NESMIERNU, NESMIERNU, NEKONEČNÚ, pretože oni sa v hlbokoj Láске snažia splniť a dodržať všetky podmienky dohody, ktorú s vami ako ľudskými bytosťami uzatvorili. STROMY sa v hlbokoj Láске snažia naplňať svoje poslanie, aby vytvárali pre vás ľudí dostatok kyslíka, ktorý VY dýchate.

Vy ich snahu všetkými možnými spôsobmi maríte a znemožňujete im, vo svojej slepote a nepochopení, aby toto svoje poslanie mohli naplniť. Práve to, že nedokážu naplniť toto svoje poslanie im vytvára nesmierne veľa bolesti.

Otázka: Ako komunikujú stromy medzi sebou?

Odpoveď : Všetkými možnými spôsobmi. Platí tu zákon: ako vo veľkom tak v malom, ako hore tak dole, ako vo vnútri tak navonok. Tento zákon platí všade, absolútne všade, ako platí vo Vesmíre, tak aj na Zemi. Ako platí pre ľudské bytosti, tak platí pre všetky bytosti, ktoré žijú na Matke Zemi a teda platí aj pre stromy. Tak ako vy môžete spolu komunikovať rôznymi spôsobmi, môžu tak komunikovať aj stromy.

Stromy sa môžu rozprávať šumením lístia, iba vy tomu nerozumiete.

Stromy sa môžu rozprávať cez korene.

Stromy sa môžu rozprávať tým, že šíria vôňu svojich kvetov.

Stromy sa môžu rozprávať tým, že vysielajú energiu Lásky medzi sebou.

Stromy sa môžu napájať svojou energiou na svoje kolektívne vedomie.

Energia je forma komunikácie a preto každá vaša myšlienka je forma komunikácie.

Práve preto, že je to energia môžeme povedať, že stromy medzi sebou komunikujú myšlienkami, pretože sa rozprávajú prostredníctvom energií, ktoré vysielajú.

Je to obraz, ktorý v tejto chvíli dokážete pochopiť.

Otázka: Aká je prepojenosť stromov s inými formami života?

Odpoveď : Zostala nezmenená. Iné formy života vnímajú, vidia, cítia a počujú, čo im stromy rozprávajú a čo vysielajú. Všimnite si napríklad zvieratá – ony presne vedia, ktoré rastliny môžu jesť a ktoré nemajú jesť, pretože sú pre ne škodlivé. Keby ich zjedli, vedia, že by zomreli. Toto Vy – ako ľudské bytosti prirodzene neviete.

Zvieratá to poznajú, cítia to podľa vône, vibrácií a energie, ktorú okolo seba rastliny šíria. Prepojenosť týchto svetov zostala nezmenená a je medzi nimi vzájomná úcta.

Zvieratá si berú z prírody len to, čo potrebujú pre svoju obživu. Nepotrebujú žiadne majetky, nepotrebujú nič vlastniť, žijú s rastlinnou ríšou v Súlade, v Jednote, v Úcte a vnímajú vzájomnú Rovnocennosť. Rovnakým spôsobom funguje aj svet bytostí prírody: víl, elfov, škriatkov, vodných víl, bytostí Vody, Vzduchu, Zeme. Tu prebýva, úplne všade prebýva hlboká a nesmierna úcta k akejkolvek forme Života stvorenej na Matke Zemi.